

afkræftende svar, som jeg forventer fra hr. Keld Albrechtsen. Naturligvis skal cheferne ikke gøre det; det er et spørgsmål om at overholde konvergenskriterierne.

(Kort bemærkning).

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Det er rigtigt, at den franske regering, som hr. Keld Albrechtsen citerede, har brugt begrebet en euroregering. Det skete jo på et tidspunkt, hvor også jeg deltog i debatten, og for at forklare, hvad det betød, vil jeg bruge det billede, som den franske finansminister selv brugte, hvor han sagde: Man lukker heller ikke fremmede ind i ægteparrets soveværelse. Eurolandene skulle have lov til at snakke om deres ting, uden at udelandene var med, og det blev til Euro 11, men det er ikke en regering i den forstand.

Men når hr. Keld Albrechtsen siger, at den franske regering i dag er udsat for et pres fra centralstyret, underforstået Den Europæiske Centralbank, må jeg afvise det kategorisk. På det netop overståede uformelle Ecofin-møde var der under frokosten en debat om den franske regerings nye finanspolitik, som den havde forsvaret i 3 dage, efter at den havde haft sit program til behandling og drøftelse i Ecofin. ECB deltager slet ikke i den diskussion og har intet med den sag at gøre. Der var ingen i EU eller i Ecofin eller nogen andre steder, der kunne sige andet end »nå«, fordi regeringen i Frankrig, som er et euroland, fuldstændig suverænt bestemmer over sin egen finanspolitik og kan ændre den fra dag til dag uden at spørge nogen – til beroligelse for hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige til fru Lene Espersen, at taletidsreglerne desværre ikke tillader, at jeg svarer på alle de spørgsmål, jeg får, men nu skal jeg svare på det sidste:

Selvfølgelig er det meningen, at nationalbankdirektørerne og direktionen i Centralbanken i Frankfurt skal blande sig i de enkelte landes finans-, social- og skattepolitik. Hvis der vedtages finanslove eller overenskomster – jeg tror, det var hr. Holger K. Nielsen, der på et tidspunkt nævnte overenskomstforhandlingerne i Tyskland – fremgår det af Traktaten, at hvis det ikke passer ind i eurorammen, skal Centralbanken gribe ind og true med en renteforhøjelse, som jo presser beskæftigelsen ned og der-

med straffer landene. Det er hele den grundlæggende konstruktion, at denne Centralbank skal udøve en politisk styring. Det er essensen i Traktaten, og det beklager jeg. Men så må fru Lene Espersen jo i gang med at studere Traktaten igen.

Så stillede fru Charlotte Antonsen også spørgsmål om dagpenge og understøttelse. Jeg har heller aldrig tidligere sagt, at EU-samarbejdet ville medføre direkte indgreb i understøttelse og dagpenge, og jeg ønsker ikke at føre skræmmekampagne. Men når man på topmødet i Lissabon direkte skriver, at nu skal man øge beskæftigelsesincitamenterne i skatte- og understøttelsessystemerne, altså dagpenge og bistand, er det altså ikke mig, der har opfundet det. Det er statsministrene inklusive den danske statsminister, som har siddet i Lissabon og vedtaget, at nu skal dagpenge- og bistandssatserne i de enkelte lande sættes ned, og det har man tænkt sig at bakke op med konkrete traktatbestemmelser i Nice i december. Det betyder direkte, at man kan træffe flertalsafgørelser, tilsidesætte det enkelte lands veto, gennemføre disse ting fra centralt hold og blande sig i de enkelte landes social- og arbejdsmarkedspolitik.

Jeg beklager, men det er altså dagsordenen. Jeg har aldrig tidligere ønsket at skabe en forestilling om, at det var de ting, der var på dagsordenen, men i dag er jeg nødt til at sige det, for det er jo desværre tilfældet.

Formanden:

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Den afgørelse, som vælgerne skal træffe den 28. september 2000, har vidtrækkende konsekvenser, og det gælder, uanset om det bliver et nej eller et ja ved folkeafstemningen.

Jeg vil gerne understrege, at det efter Kristeligt Folkepartis opfattelse er umuligt præcis at opregne, hvilke konsekvenser af økonomisk og politisk karakter resultatet af folkeafstemningen vil få. Men det er selvfølgelig reelt at forsøge at prøve at belyse det og kvalificere argumentationen efter, hvilke fordele henholdsvis ulemper der måtte komme af en dansk ophævelse af det forbehold, vi har over for ØMU's tredje fase.

Vel er euroen en realitet, selv om den klingende mønt endnu ikke er kommet på gaden, men som sagt er de politiske konsekvenser efter vores opfattelse ikke fuldt gennemskuelige og